



Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
MELCHIOR WATHELET
prednesené 4. septembra 2014¹

Vec C-434/13 P

**Európska komisia
proti
Parker Hannifin Manufacturing Srl, predtým Parker ITR Srl,
Parker-Hannifin Corp.**

„Odvolanie — Hospodárska súťaž — Kartely — Európsky trh s morskými palivovými hadicami — Právne nástupníctvo právnických osôb — Pripísateľnosť protiprávneho správania — Zníženie pokuty Všeobecným súdom“

1. V tomto odvolaní sa Európska komisia domáha toho, aby Súdny dvor zrušil rozsudok Parker ITR a Parker-Hannifin/Komisía², ktorým Všeobecný súd Európskej únie čiastočne zrušil rozhodnutie Komisie K(2009) 428 v konečnom znení³ (týkajúce sa kartelu „morských palivových hadíc“, jedného z najdlhšie trvajúcich kartelov, ktoré boli vôbec sankcionované⁴) a podstatne znížil sumu pokuty, ktorá bola uložená spoločnosti Parker ITR týmto rozhodnutím, ako aj sumu, vo vzťahu ku ktorej bola Parker-Hannifin Corp. (ďalej len „Parker-Hannifin“) považovaná za solidárne zodpovednú.
2. Táto vec umožňuje Súdnemu dvoru spresniť zásady práva hospodárskej súťaže Únie uplatniteľné na kartely, keď k prevodu aktív v rámci skupiny, ktoré sú predmetom porušenia, došlo s cieľom neskoršieho predaja právnickej osoby – nadobúdateľa (dcérskej spoločnosti) tretej nezávislej osobe, pričom prevádzaný subjekt pokračoval rovnako ako pred prevodom v účasti na karteli (teda situácia „hospodárskej kontinuity alebo nástupníctva“ v rámci skupiny).

1 — Jazyk prednesu: francúzština.

2 — T-146/09, EU:T:2013:258, ďalej len „napadnutý rozsudok“.

3 — Rozhodnutie z 28. januára 2009 týkajúce sa konania o uplatnení článku [101 ZFEÚ] a článku 53 Dohody o EHP (Vec COMP/39406 – Morské palivové hadice), ďalej len „sporné rozhodnutie“. V týchto návrhoch budem používať pôvodné číslovanie Zmluvy, pretože sporné rozhodnutie bolo prijaté na základe Zmluvy o ES. Je zaujímavé podotknúť, že tento kartel je prvý, v ktorom bol obchodník členského štátu (Taliansko) pre porušenie práva hospodárskej súťaže vydaný iným členským štátom (Nemeckom) do Spojených štátov amerických. Tento obchodník uznal svoju vinu, „walked into court wearing glasses and dressed in a khaki jump suit, leg irons and handcuffs and accompanied by two US Marshals“ a bol zo strany US District Court in the Southern District of Florida odsúdený na trest odňatia slobody na dva roky a na pokutu vo výške 50 000 amerických dolárov (USD). Európsky súd pre ľudské práva zamietol jeho žalobu proti rozhodnutiu nemeckých orgánov (pozri okrem iného mLex „Extradited marine hose executive pleads guilty, sentenced to 24 months“, 24. apríla 2014, a „Human-rights court rejects case of extradited Italian cartel executive“, 29. mája 2014).

4 — Rovnako je zaujímavé uviesť, že tento kartel sa týkal celého sveta a zúčastnené podniky predstavujú veľmi významnú časť odvetvia morských palivových hadíc vo svete. Išlo o komplexný kartel, tak inštitucionalizovaný, že prijal „štatút“ vo forme protokolu o karteli, formálnu podobu „Klubu“, kódované mená a využíval externé „konzultačné“ služby, ktoré koordinovali a dohliadali na kartel. Kartel bol už aj ukončený. Po kríze od mája 1997 do júna 1999 bola obnovená jeho pôvodná platnosť a pokračoval vo svojich činnostiach ďalších osem rokov. Kartel bol roztrieštený až v nadväznosti na koordinované kontroly vykonávané rôznymi orgánmi pre hospodársku súťaž vo svete. Potom boli niektorí vedúci činitelia podieľajúci sa na karteli v niektorých krajinách odsúdení na tresty odňatia slobody.

3. V tejto veci ide o zásadu *osobnej zodpovednosti*, podľa ktorej treba pripísať porušenie (v predmetnom prípade kartel) fyzickej alebo právnickej osobe prevádzkujúcej podnik, ktorý sa zúčastnil na karteli,⁵ a výnimku z tejto zásady, teda výnimku zo zásady *hospodárskej kontinuity* (vyvinutej najmä pre prípady reštrukturalizácie alebo iných zmien v rámci skupiny podnikov), podľa ktorej sa môže javiť ako potrebné na účely účinného uplatnenia pravidiel hospodárskej súťaže pripísať kartel nie pôvodnému prevádzkovateľovi, ale novému prevádzkovateľovi implikovaného podniku.⁶

I – Okolnosti predchádzajúce súdnemu sporu

4. Účastníci konania sa zhodujú na skutkovom stave.

5. Činnosti v odvetví morských palivových hadíc⁷, o ktoré ide v tejto veci, vymyslela v roku 1966 Pirelli Treg SpA, spoločnosť patriaca do skupiny Pirelli. Po zlúčení dvoch dcérskych spoločností v rámci skupiny Pirelli prebrala tieto činnosti v roku 1990 spoločnosť ITR SpA (ďalej len „ITR“).

6. V roku 1993 ITR kúpil Saiag SpA (ďalej len „Saiag“).

7. V roku 2001 Parker-Hannifin Corp., spoločnosť stojaca na čele skupiny Parker-Hannifin, a Saiag začali rozhovory o tom, že by Parker-Hannifin mohla odkúpiť činnosti morských palivových hadíc od ITR. S výhľadom na tento predaj založila ITR v júni 2001 dcérsku spoločnosť nazvanú ITR Rubber.

8. Dňa 5. decembra 2001 sa Parker Hannifin Holding (ďalej len „Parker Hannifin Holding“), 100 % dcérska spoločnosť Parker-Hannifin, dohodla s ITR na odkúpení 100 % podielu na základnom imaní ITR Rubber, pričom k odkúpeniu malo dôjsť na žiadosť Parker Hannifin Holding.

9. Zmluva totiž najmä stanovovala, že prevod odvetvia kaučukových palivových hadíc (vrátane odvetvia morských palivových hadíc) z ITR na ITR Rubber sa vykoná na žiadosť Parker Hannifin Holding.

10. Dňa 19. decembra 2001 ITR previedla svoje činnosti v odvetví morských palivových hadíc na ITR Rubber.

11. Prevod nadobudol účinnosť 1. januára 2002.

12. Dňa 31. januára 2002 Parker Hannifin Holding získala od ITR podiel na základnom imaní ITR Rubber. ITR Rubber sa následne premenovala na Parker ITR Srl.⁸

13. V roku 2007 začala Komisia vyšetrovanie vo veci porušenia článku 81 ES a článku 53 Dohody o EHP na trhu morských palivových hadíc.

5 — Pozri rozsudky KNP BT/Komisia (C-248/98 P, EU:C:2000:625, bod 71), Cascades/Komisia (C-279/98 P, EU:C:2000:626, bod 78), Stora Kopparbergs Bergslags/Komisia (C-286/98 P, EU:C:2000:630, bod 37) a SCA Holding/Komisia (C-297/98 P, EU:C:2000:633, bod 27), ako aj návrhy, ktoré predniesla generálna advokátka Kokott vo veci ETI a i. (C-280/06, EU:C:2007:404, bod 71).

6 — Pozri rozsudky Aalborg Portland a i./Komisia (C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P a C-219/00 P, EU:C:2004:6, body 356 až 359), ETI a i. (C-280/06, EU:C:2007:775), Jungbunzlauer/Komisia (T-43/02, EU:T:2006:270), ArcelorMittal Luxembourg a i./Komisia (T-405/06, EU:T:2009:90) a v odvolacom konaní ArcelorMittal Luxembourg/Komisia a Komisia/ArcelorMittal Luxembourg a i. (C-201/09 P a C-216/09 P, EU:C:2011:190).

7 — Morské palivové hadice sa používajú na nakladanie plynu alebo ropných produktov zo zariadení umiestnených mimo pevninu (napríklad bójí ukotvených na šírom mori alebo z plávajúcich zariadení na odsávanie plynu alebo ropy) na cisternovej lodi a následne na ich spätné vykladanie na zariadenia umiestnené na vode alebo na súši.

8 — Na účely týchto návrhov budem používať označenie Parker ITR takisto vo vzťahu k obdobiam, keď sa podnik patriaci do skupiny Saiag, ktorá ho vlastnila prostredníctvom jeho materskej spoločnosti ITR, volal ITR Rubber.

14. V spornom rozhodnutí Komisia konštatovala, že jedenásť spoločností, medzi ktoré patrí Parker Hannifin Manufacturing (predtým Parker ITR) a Parker-Hannifin (ďalej spolu len „odporkyne“), sa dopustilo v odvetví morských palivových hadíc v rámci Európskeho hospodárskeho priestoru (EHP) jediného a pokračujúceho porušenia počas rôznych období od 1. apríla 1986 do 2. mája 2007, pričom porušenie spočívalo v pridelovaní zákaziek vo verejných súťažiach, určení cien, určovaní kvót, stanovovaní podmienok predaja, rozdelení geografických trhov a vo výmene citlivých informácií týkajúcich sa cien, objemov predaja a verejných zákaziek.

15. V uvedenom rozhodnutí Komisia konštatovala, že Parker ITR a Parker-Hannifin sa zúčastnili na karteli v období od 1. apríla 1986 do 2. mája 2007 (pokiaľ ide o Parker ITR) a od 31. januára 2002 do 2. mája 2007 (pokiaľ ide o Parker-Hannifin). Parker ITR bola uložená pokuta 25 610 000 eur, z toho 8 320 000 eur solidárne so Parker-Hannifin.

16. Komisia nepovažovala za zodpovedné spoločnosti Pirelli, ani ITR, ani Saiag (bývalé materské spoločnosti a/alebo predchodcovia Parker ITR) ako adresátov rozhodnutia a neuložila im sankcie, pretože porušenie bolo voči nim premlčané.

II – Napadnutý rozsudok

17. Dňa 9. apríla 2009 Parker ITR a Parker-Hannifin podali na Všeobecný súd žalobu, ktorou sa domáhali v prvom rade zrušenia sporného rozhodnutia v rozsahu, v akom sa ich týkalo, a subsidiárne zníženia uloženej pokuty. Na podporu žaloby uviedli deväť žalobných dôvodov.

18. Dňa 17. mája 2013 napadnutým rozsudkom Všeobecný súd vyhovel prvej časti prvého žalobného dôvodu, založenej na porušení zásady osobnej zodpovednosti, a zrušil článok 1 písm. i) sporného rozhodnutia v rozsahu, v akom sa v tomto článku konštatovala zodpovednosť Parker ITR za obdobie predchádzajúce 1. januáru 2002 (body 83 až 130). V dôsledku toho Všeobecný súd takisto vyhovel piatemu a šiestemu žalobnému dôvodu, ktoré sa týkali zvýšenia pokuty uloženej odporkyňiam z dôvodu vedúcej úlohy, ktorú mala Parker ITR v období od júna 1999 do septembra 2001 (body 139 a 140, 145 a 146, ako aj 253 a 254 napadnutého rozsudku).

19. Všeobecný súd ostatné žalobné dôvody zamietol.

20. Všeobecný súd vykonal svoju neobmedzenú právomoc a znížil pokutu uloženú Parker ITR z 25 610 000 eur na 6 400 000 eur. Pokiaľ ide o sumu, v prípade ktorej bola Parker-Hannifin považovaná za solidárne zodpovednú, Všeobecný súd ju znížil o 100 000 eur (teda na 6 300 000 eur).⁹

III – O odvolaní

21. Na podporu svojho odvolania Komisia uvádza dva odvolacie dôvody. Odporkyne vo vyjadrení sa k odvolaniu uviedli tvrdenia týkajúce sa výpočtu pokuty pre prípad, že by Súdny dvor vyhovel prvému odvolaciemu dôvodu.

⁹ — Bod 257 napadnutého rozsudku znie takto: „vzhľadom na vyššie uvedené treba v prvom rade zrušiť článok 1 písm. i) [sporného] rozhodnutia v rozsahu, v akom sa vzťahuje na porušenie vytýkané Parker ITR za obdobie predchádzajúce januáru 2002, v druhom rade stanoviť výšku pokuty uloženej tejto spoločnosti na 6 400 000 eur, na ktorej zaplatenie musí byť Parker-Hannifin solidárne zodpovedná do výšky 6 300 000 eur, pretože solidárna zodpovednosť Parker-Hannifin sa nemôže vzťahovať na obdobie od 1. do 31. januára 2002, a napokon zamietnuť žalobu v zostávajúcej časti“.

A – Prvý odvolací dôvod: nesprávne uplatnenie judikatúry týkajúcej sa hospodárskej kontinuity

1. Napadnutý rozsudok

22. Všeobecný súd po tom, ako pripomenul judikatúru týkajúcu sa zásad osobnej zodpovednosti (body 85 až 88) a hospodárskej kontinuity (body 89 až 98), v bodoch 115, 116 a 121 napadnutého rozsudku rozhodol takto:

„115 Treba konštatovať, že od 27. júna 2001 do 31. januára 2002 bola ITR Rubber dcérskou spoločnosťou, v ktorej 100 % podiel vlastnila ITR, a jednak že prevod úseku činnosti v oblasti kaučukových hadíc na ITR Rubber nadobudol účinok až 1. januára 2002, pričom nič v spise Komisie nepreukazuje, že by ITR Rubber vykazovala pred týmto momentom akúkoľvek činnosť, a najmä nie činnosť súvisiacu s morskými palivovými hadicami. ...

116 Za týchto okolností prináležalo právnickej osobe, ktorá riadila dotknutý podnik v čase, keď došlo k porušeniu, t. j. ITR a jej materskej spoločnosti Saiag niesť zodpovednosť za toto porušenie, hoci v momente prijatia rozhodnutia konštatujúceho porušenie zodpovedal za výkon činnosti v oblasti morských palivových hadíc už iný podnik, v tomto prípade spoločnosť Parker-Hannifin. Zásada osobnej zodpovednosti nemôže byť totiž spochybnená zásadou hospodárskej kontinuity, keď – ako v tomto prípade – podnik zapojený do kartelu, t. j. Saiag a jeho dcérska spoločnosť ITR, previedol časť svojej činnosti na nezávislú tretiu osobu a neexistujú štrukturálne väzby medzi prevádzajúcim a nadobúdateľom, t. j. v tomto prípade medzi spoločnosťami Saiag alebo ITR a Parker-Hannifin.

...

121 ... keďže treba zamietnuť predpoklad, z ktorého vychádzala Komisia, o uplatňovaní kritéria [zásady] hospodárskej kontinuity len na prevod obchodného majetku z ITR na ITR Rubber (a nie na prevod dcérskej spoločnosti ITR Rubber na Parker-Hannifin), zodpovednosť Saiag a ITR sa nemohla podľa [tejto zásady] previesť na ITR Rubber.“

2. Argumentácia účastníkov konania

23. Komisia tvrdí, že v predmetnej veci treba rozlišovať dva prevody aktív: v prvom rade prevod v rámci skupiny, teda skupiny Saiag, v rámci ktorej aktíva ITR boli prevedené na ITR Rubber a v druhom rade prevod medzi skupinami, teda medzi skupinami Saiag a Parker-Hannifin, kde Saiag predala Parker-Hannifin spoločnosť ITR Rubber, z ktorej sa neskôr stala ITR Parker.

24. Podľa Komisie sa Všeobecný súd venoval v napadnutom rozsudku len druhému prevodu.

25. Komisia sa domnieva, že prvý prevod sa konal za podmienok vyžadovaných judikatúrou na to, aby sa považoval za prípad hospodárskej kontinuity. Pripomína, že podľa tejto judikatúry, keď dva subjekty (v tomto prípade ITR a ITR Rubber) tvoria ten istý hospodársky subjekt, skutočnosť, že subjekt, ktorý spáchal porušenie (ITR), ešte existuje, nebráni sama osebe tomu, aby bol sankcionovaný subjekt, na ktorý previedol svoje hospodárske činnosti (ITR Rubber). Podľa Komisie je takéto uplatnenie sankcie prípustné najmä vtedy, ak tieto subjekty boli pod kontrolou tej istej osoby (tu Saiag) a vzhľadom na tesné väzby, ktoré ich spájajú z hospodárskeho a organizačného hľadiska, uplatňovali v podstate rovnaké obchodné praktiky.

26. Pre Komisiu je dátumom rozhodujúcim pre posúdenie, či ide o prevod aktív v rámci skupiny alebo medzi nezávislými podnikmi, dátum samotného prevodu aktív. V predmetnom prípade práve Saiag/ITR založila ITR Rubber, dcérsku spoločnosť, na ktorú boli prevedené aktíva v čase, keď ju ešte ovládali.

27. Hoci je nevyhnutné, aby k tomuto dátumu existovali štrukturálne väzby, nie je potrebné, aby tieto väzby pretrvali počas celého obdobia porušenia. Skutočnosť, že ITR Rubber nezostala v skupine Saiag a že uplynulo len krátke obdobie medzi jej založením a predajom skupine Parker-Hannifin, nemá žiadny dosah. Takisto okolnosť, že ITR Rubber bola od svojho založenia určená na predaj, je irelevantná: aby nevznikla právna neistota, uplatnenie zásady hospodárskej kontinuity by sa malo totiž riadiť objektívnymi a jasnými pravidlami a nemalo by závisieť od subjektívnych zámerov alebo udalostí vzniknutých po prevode.

28. Komisia dodáva, že na rozdiel od toho, ako rozhodol Všeobecný súd, nebola povinná pripísať zodpovednosť za protiprávne konanie materským spoločnostiam Saiag a ITR. Okolnosť, že v predchádzajúcej veci sa rozhodla pripísať túto zodpovednosť materskej spoločnosti postupcovi a nie dcérskej spoločnosti, ktorá bola predmetom postúpenia, je irelevantná, keďže jej skoršia rozhodovacia prax nepredstavuje záväzný právny rámec na posúdenie zákonnosti aktov, ktoré prijme neskôr. Komisia tým, že sa rozhodla v tejto veci pripísať zodpovednosť za porušenie ITR Rubber ako hospodárskemu nástupcovi ITR, využila voľnú úvahu, ktorá je jej priznaná judikatúrou. V tejto súvislosti poznamenala, že hoci to, že uložila pokutu Parker ITR, môže isto spôsobiť pokles hodnoty investície realizovanej Parker-Hannifin, toto riziko sa neodlišuje od ostatných rizík vyskytujúcich sa pri získaní spoločnosti (napríklad riziko povinnosti prevziať zodpovednosť v oblasti životného prostredia) a proti ktorému sa môže nadobúdateľ chrániť tak, že si dohodne vhodnú klauzulu o zbavení zodpovednosti v kúpno-predajnej zmluve.

29. Nakoniec Komisia uvádza, že bolo odôvodnené pripísať Parker ITR zodpovednosť za porušenie za celé obdobie, v priebehu ktorého sa aktíva tvoriace predmet porušenia podieľali na porušení o to viac, že bolo nemožné z dôvodu premlčania uložiť sankciu predchádzajúcemu držiteľovi aktív, teda Saiag/ITR. Z tohto pohľadu nemožnosť uložiť pokutu predchádzajúcemu prevádzkovateľovi z dôvodu premlčania sa rovná situácii, v ktorej tento prevádzkovateľ prestal právne existovať alebo skončil všetku hospodársku činnosť, čo je prípad, v ktorom s cieľom zabezpečiť účinné uplatňovanie práva hospodárskej súťaže Únie Súdny dvor výslovne potvrdil, že ide o hospodársku kontinuitu.¹⁰

30. V odpovedi Parker Hannifin Manufacturing a Parker-Hannifin tvrdia, že Komisia vykladá nesprávne judikatúru týkajúcu sa hospodárskej kontinuity. Podľa odporkýň v odvolacom konaní a na rozdiel od toho, čo tvrdí Komisia, Súdny dvor nezaviedol v rozsudku ETI a i. (EU:C:2007:775) mechanické pravidlo, podľa ktorého bývalá existencia jednoduchej štrukturálnej väzby medzi postupcom a postupníkom činnosti implikovanej na porušení spôsobuje automaticky zodpovednosť postupníka za takéto porušenie. Súdny dvor výslovne rozhodol, že takýto dôsledok je možný len v prípade, že sa preukázalo, že postupca a postupník boli skutočne ovládaní tou istou osobou v okamihu, keď existovala štrukturálna väzba a v zásade uplatňovali tú istú obchodnú politiku. Parker Hannifin Manufacturing a Parker-Hannifin dodávajú, že ich výklad bol potvrdený neskorším rozsudkom ThyssenKrupp Nirosta/Komisia (C-352/09 P, EU:C:2011:191), v ktorom ani Komisia, ani Súdny dvor neuvádzali štrukturálnu väzbu, ktorá pôvodne existovala medzi postupcom Thyssen Stahl a postupníkom ThyssenKrupp Nirosta ako možný, ba dokonca dostatočný dôvod na vyvodenie zodpovednosti druhého subjektu za protiprávne konanie prvého subjektu.

31. V spornom rozhodnutí však Komisia úplne opomenula posúdiť, či počas krátkeho trvania štrukturálnej väzby, ktorá existovala medzi ITR a ITR Rubber, boli tieto dva subjekty, tak ako vyžaduje rozsudok ETI a i. (EU:C:2007:775), ovládané tou istou osobou a uplatňovali, vzhľadom na úzke väzby, ktoré ich spájali po hospodárskej a organizačnej stránke, v podstate tú istú obchodnú politiku. Sporné rozhodnutie len uvádza, že v čase prevodu činností týkajúcich sa morských palivových hadíc z ITR na ITR Rubber vlastnila ITR „100 % podiel na základnom imaní“ ITR Rubber. Uvedené rozhodnutie nikde neuvádza judikatúru, podľa ktorej sa možno domnievať, že materská spoločnosť vykonáva rozhodujúci

¹⁰ — Komisia odkazuje na rozsudok ETI a i. (EU:C:2007:775, bod 41).

vplyv na dcérsku spoločnosť, v ktorej vlastní 100 % podiel na základnom imaní. Napokon za predpokladu, že by sporné rozhodnutie vychádzalo implicitne z tejto domnienky, išlo by podľa odporkýň v odvolacom konaní o porušenie ich práv na obhajobu, pretože oznámenie o výhradách na túto domnienku jasne neodkazovalo.

32. Parker Hannifin Manufacturing a Parker-Hannifin z toho vyvodzujú, že keďže Komisia v spornom rozhodnutí opomenula posúdiť, či ITR a ITR Rubber (teraz Parker ITR) predstavovali jeden podnik počas krátkého obdobia, keď boli štrukturálne prepojené, Všeobecný súd sa nedopustil nesprávneho posúdenia, keď dospel k záveru, že Parker ITR nemohla byť považovaná za zodpovednú za správanie ITR iba na základe takejto bývalej štrukturálnej väzby.

33. Odporkyne v odvolacom konaní napokon zdôrazňujú, že pravidlá premlčania sú objektívnymi pravidlami, ktorých uplatnenie je nezávislé od subjektov zúčastnených na porušení. Kým tieto posledné uvedené subjekty sa môžu pokúšať zbaviť sa zodpovednosti prostredníctvom postúpenia dcérskych spoločností, nemajú žiadnu kontrolu nad uplatňovaním pravidiel premlčania. Tvrdenie Komisie, podľa ktorého nemožnosť uložiť pokutu určitému subjektu z dôvodu premlčania, sa rovná situácii, v ktorej bývalý prevádzkovateľ prestal právne existovať alebo skončil všetku hospodársku činnosť, predstavuje nesprávne spojenie.

3. Posúdenie

a) Úvod

34. Táto vec patrí najmä do línie rozsudku ETI a i. (EU:C:2007:775), v ktorom Súdny dvor konštatoval existenciu hospodárskej kontinuity za veľmi podobných okolností, ako sú tie vo veci samej. V tejto veci totiž došlo k prevodu aktív v rámci skupiny na novú dcérsku spoločnosť, založenú s cieľom jej privatizácie a ďalšieho predaja, tak ako v predmetnej veci (a to bez akejkoľvek indície zámeru zneužitia). Obaja účastníci tohto odvolacieho konania sa opierajú o tento rozsudok, ale na podporu navzájom si odporujúcich tvrdení.

b) Judikatúra

35. Treba mať na pamäti, že právo hospodárskej súťaže Únie sa uplatňuje na podniky, ktorých štruktúra, spôsob financovania, právna organizácia a akcionári sa môžu v priebehu času meniť. Domnievam sa (tak ako Komisia), že táto okolnosť a potreba prispôsobiť účinné uplatnenie práva hospodárskej súťaže týmto zmenám môžu odôvodniť prijatie výnimiek zo zásady osobnej zodpovednosti, najmä v situáciách, ako bola situácia vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok ETI a i. (EU:C:2007:775), alebo situácia v tejto veci, v ktorej sa uplatní zásada hospodárskej kontinuity.

36. Ak samozrejme podnik získa iný podnik prostredníctvom nadobudnutia jeho akcií, nepredstavuje to spravidla problém, pretože *právny subjekt* zostáva rovnaký (prevod právneho subjektu). K ťažkostiam naopak dochádza v prípadoch, keď nadobúdateľ kúpi „business“ podniku zapojeného do porušenia a keď sú prevedené *aktíva* (prevod aktív).¹¹

37. V rozsudku Komisia/Anic Partecipazioni (C-49/92 P, EU:C:1999:356, bod 145) Súdny dvor rozhodol, pokiaľ ide o zásadu hospodárskej kontinuity (ktorej uplatnenia sa domáhala Anic vzhľadom na prevod jej aktív dotknutých porušením), že „keď Anic vytýka Súdu prvého stupňa, že jej pripísal zodpovednosť za porušenie, hoci svoju činnosť týkajúcu sa polypropylénu previedla na spoločnosť Monte, porušuje zásadu osobnej zodpovednosti a opomína rozhodujúcu okolnosť vyplývajúcu z ustálenej judikatúry Súdneho dvora (pozri v tomto zmysle pozri rozsudok Suiker Unie a i./Komisia,

11 — Pozri napríklad JONES, A., SUFRIN, B.: *EC Competition Law*. Oxford, 2004, s. 121.

[40/73 až 48/73, 50/73, 54/73 až 56/73, 111/73, 113/73 a 114/73, EU:C:1975:174], body 80 a 84), že takzvaná [zásada] ‚hospodárskej kontinuity‘ sa môže uplatniť len v prípade, keď právnická osoba zodpovedná za prevádzku podniku potom, ako sa dopustila porušenia, právne zanikla. Z toho takisto vyplýva, že použitie týchto kritérií nie je vôbec v rozpore so zásadou právnej istoty“.

38. Samotná skutočnosť, že právnická osoba zapojená do porušenia naďalej existuje, nevylučuje nevyhnutne možnosť, aby Komisia pripísala zodpovednosť subjektu, na ktorý boli prevedené hospodárske činnosti.

39. Ako Súdny dvor nedávno pripomenul vo svojom rozsudku Versalis/Komisia (C-511/11 P, EU:C:2013:386), „podľa ustálenej judikatúry právo Únie v oblasti hospodárskej súťaže sa týka činností podnikov a pojem podnik zahŕňa každý subjekt vykonávajúci hospodársku činnosť nezávisle od jeho právneho postavenia a spôsobu jeho financovania. Ak takýto subjekt porušuje predpisy hospodárskej súťaže, zodpovedá podľa zásady osobnej zodpovednosti za toto porušovanie^[12]. ... Súdny dvor už rozhodol, že *ak dva subjekty tvoria ten istý hospodársky subjekt, skutočnosť, že subjekt, ktorý sa dopustil porušenia, ešte existuje, sama osebe nebráni tomu, aby bol sankcionovaný subjekt, na ktorý previedol svoje hospodárske činnosti*. Takéto uplatnenie sankcie je prípustné najmä vtedy, ak tieto subjekty boli ovládané tou istou osobou a vzhľadom na tesné väzby, ktoré ich spájajú z hospodárskeho a organizačného hľadiska, uplatňovali v podstate rovnaké obchodné pokyny“¹³ (kurzívou zvýraznil generálny advokát). V napadnutom rozsudku Všeobecný súd odkazuje nakoniec na tie isté podmienky uplatnenia zásady hospodárskej kontinuity (body 92 a 93).

40. Chápem logiku, ktorá bola podkladom tejto judikatúry: vzhľadom na dlhé trvanie kartelov a niekedy vyšetrovania Komisie, je dôležité – v situáciách hospodárskej kontinuity v rámci skupiny (ktorá môže navyše byť využitá na účely vyhnutia sa zodpovednosti) – predísť tomu, aby porušenie zostalo nepotrešané, najmä keď sa uplatní zásada potrebného účinku práva hospodárskej súťaže Únie.

41. V rozsudku HFB a i./Komisia (T-9/99, EU:T:2002:70, bod 106) Všeobecný súd správne rozhodol, že „je pravda, že za určitých okolností porušenie pravidiel hospodárskej súťaže možno pripísať hospodárskemu nástupcovi právnickej osoby, ktorá sa dopustila porušenia, aj keď táto posledná uvedená osoba stále existuje v čase prijatia rozhodnutia konštatujúceho uvedené porušenie, aby nebol potrebný účinok týchto pravidiel narušený najmä zmenami právnej formy dotknutých podnikov“.¹⁴

42. V rozsudku veľkej komory ETI a i. (EU:C:2007:775, body 40, 41 a 44), Súdny dvor potvrdil, že uplatnenie zásady hospodárskej kontinuity bolo odôvodnené potrebou dbať nato, aby sankcie trestajúce porušenie práva hospodárskej súťaže mali odradzujúci účinok.

43. V bode 41 tohto rozsudku Súdny dvor pripomenul, že „ak by nebola uvádzaná žiadna z iných možností sankcionovania subjektu odlišného od subjektu, ktorý sa dopustil porušovania, podniky by sa mohli vyhýbať sankciám jednoduchou zmenou totožnosti v dôsledku reštrukturalizácií, prevodov, alebo iných právnych alebo organizačných zmien. Cieľ potlačenia správania, ktoré sú v rozpore s predpismi hospodárskej súťaže a predchádzania ich obnovovania prostredníctvom odrádzajúcich sankcií^[15] by tak bol ohrozený“. A Súdny dvor v bode 42 pokračoval, že „ak subjekt, ktorý sa dopustil porušovania predpisov hospodárskej súťaže, je predmetom právnej alebo organizačnej zmeny, táto zmena nemá nevyhnutne za účinok vytvorenie nového podniku, zbaveného zodpovednosti za správanie subjektu – predchodcu, ktoré bolo v rozpore s predpismi hospodárskej súťaže, ak z hospodárskeho hľadiska existuje totožnosť medzi oboma subjektmi“.

12 — Súdny dvor odkazuje v tomto zmysle na rozsudok ETI a i. (EU:C:2007:775, body 38 a 39 a citovanú judikatúru).

13 — Súdny dvor odkazuje na rozsudok ETI a i. (EU:C:2007:775, body 48 a 49, ako aj citovanú judikatúru, teda rozsudok Aalborg Portland a i./Komisia, EU:C:2004:6, body 355 až 358).

14 — Všeobecný súd odkazuje na rozsudok NMH Stahlwerke/Komisia (T-134/94, EU:T:1999:44, bod 127).

15 — Súdny dvor tu odkazuje v tomto zmysle na túto judikatúru: rozsudky ACF Chemiefarma/Komisia (41/69, EU:C:1970:71, bod 173), Showa Denko/Komisia (C-289/04 P, EU:C:2006:431, bod 61) a Britannia Alloys & Chemicals/Komisia (C-76/06 P, EU:C:2007:326, bod 22).

44. Všeobecný súd takisto rozhodol v bode 51 svojho rozsudku Hoechst/Komisia (T-161/05, EU:T:2009:366), že „na účely účinného vykonávania právnych predpisov v oblasti hospodárskej súťaže... môže byť potrebné, aby sa zodpovednosť za protisúťažné správanie výnimočne pripísala nie pôvodnému prevádzkovateľovi, ale novému prevádzkovateľovi podniku, ktorý sa zúčastnil na karteli, za predpokladu, že sa môže skutočne považovať za nástupcu pôvodného prevádzkovateľa podniku, to znamená, keď aj naďalej prevádzkuje podnik, ktorý je účastníkom kartelu“. A Všeobecný súd citoval bod 41 rozsudku ETI a i. (EU:C:2007:775).

c) Táto vec

i) Všeobecné stanovisko

45. Domnievam sa, že hoci Všeobecný súd riadne pripomenul (bez hlbšej analýzy) správnu judikatúru v oblasti hospodárskej kontinuity v rámci skupiny, v tejto veci ju neuplatnil správnym spôsobom.

46. Ako Komisia správne uviedla, v predmetnom prípade treba rozlišovať dva prevody aktív (dve odlišné transakcie, z ktorých každá má svoje vlastné právne dôsledky¹⁶): prvý prevod, v rámci skupiny, v danom prípade v rámci skupiny Saiag, v ktorej boli aktíva ITR prevedené na ITR Rubber a druhý prevod, tentokrát medzi skupinami, v predmetnom prípade medzi skupinami Saiag a Parker-Hannifin, keď Saiag predal Parker-Hannifin spoločnosť ITR Rubber, z ktorej sa neskôr stala ITR Parker.¹⁷

47. Napadnutý rozsudok sa zjavne venoval len druhému prevodu (pozri napríklad body 116 a 121 tohto rozsudku), pričom tento výklad navrhli žalobkyne v konaní na prvom stupni a Všeobecný súd sa s ním stotožnil. Všeobecný súd sa tak dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď nesprávne kvalifikoval skutkové okolnosti, čo spôsobilo nesprávne uplatnenie zásady hospodárskej kontinuity. Všeobecný súd totiž nesprávne vychádzal z neexistencie štrukturálnej väzby po prevode aktív na Parker ITR, teda medzi Saiag/ITR a Parker-Hannifin, hoci rovnaké väzby existovali medzi ITR a jej 100 % dcérskou spoločnosťou Parker ITR, od prvého prevodu aktív (v rámci skupiny) až do dátumu druhého prevodu (medzi skupinami).

48. Podľa mňa k prvému prevodu došlo za podmienok vyžadovaných judikatúrou na to, aby sa to považovalo za prípad hospodárskej kontinuity umožňujúcej výnimku zo zásady osobnej zodpovednosti.

49. Podľa judikatúry¹⁸ totiž, keď dva subjekty (tu ITR a ITR Rubber) predstavujú ten istý hospodársky subjekt, skutočnosť, že subjekt, ktorý sa dopustil porušenia (ITR), stále existuje, nebráni sama osebe, aby bol sankcionovaný subjekt, na ktorý previedol svoju hospodársku činnosť (ITR Rubber). Takéto uplatnenie sankcie je navyše prípustné najmä vtedy, ak subjekty boli pod kontrolou tej istej osoby (tu Saiag) a vzhľadom na tesné väzby, ktoré ich spájajú z hospodárskeho a organizačného hľadiska, uplatňovali v podstate rovnaké obchodné praktiky.

16 — Aj keď totiž dve transakcie môžu byť z hospodárskeho hľadiska nezávislé, nie je možné opomenúť prvú z nich alebo sa domnievať, že právna zodpovednosť, ktorá z nich vyplýva, zanikne, keďže bude *ipso facto* prenesená na druhú z nich.

17 — Rovnako (ako Komisia) sa domnievam, že predmetom prejednávanej veci zjavne nie je iba predaj právneho subjektu, ktorý sa zúčastnil na protiprávnom konaní; ak bola ITR predaná ako právny subjekt, zodpovednosť, ktorá z toho naďalej z minulosti plynula pre tento subjekt v novej skupine, vyplýva z rozsudku Cascades/Komisia (C-279/98 P, EU:C:2000:626). Prejednávaný prípad nie je možné prezentovať ani ako predaj aktivít nezávislej skupine.

18 — Pozri rozsudky Aalborg Portland a i./Komisia (EU:C:2004:6, body 356 až 359) a ETI a i. (EU:C:2007:775, body 48 a 49). Bod 359 rozsudku Aalborg Portland a i./Komisia (EU:C:2004:6) je v predmetnom prípade obzvlášť relevantný: „v tejto súvislosti je pravda, že v už citovanom rozsudku Komisia/Partecipazioni (bod 145) Súdny dvor rozhodol, že o hospodársku kontinuitu môže ísť len v prípade, keď právnická osoba zodpovedná za prevádzku podniku po spáchaní protiprávneho konania právne zanikla. Táto vec sa však týka prípadu dvoch existujúcich a funkčných podnikov, z ktorých jeden previedol časť svojich činností na druhý, a nemajú medzi sebou štrukturálnu väzbu. Ako pritom vyplýva z bodu 344 tohto rozsudku, v prejednávanej veci to tak nie je“ (kurzívou zvýraznil generálny advokát).

50. Je dôležité pripomenúť, že v prípade ITR boli aktíva prevedené na subjekt (ITR Rubber) založený v rámci samotného podniku, ktorý sa dopustil porušenia (ITR) v čase, keď trvalo, takže podmienky hospodárskej kontinuity v rámci skupiny boli splnené. Následne nie aktíva, ale právnická osoba (ITR Rubber) bola prevedená zo skupiny Saiag/ITR na skupinu Parker-Hannifin, a potom bola premenovaná na Parker ITR. Dodávam, že Komisia *nepripísala vzhľadom na zásadu hospodárskej kontinuity zodpovednosť Parker-Hannifin počas obdobia predchádzajúceho získaniu akcií ITR Rubber.*

51. Ide tu teda len o *zodpovednosť ITR Rubber (alebo Parker ITR) samotnej*, ktorá predtým, ako bola predaná Parker-Hannifin, získala aktíva, ktoré boli predmetom porušenia, od svojej materskej spoločnosti, ITR, člena skupiny Saiag/ITR. Podľa mňa je teória Komisie správna, keďže spočíva v tvrdení, že tento prevod aktív v rámci skupiny pred predajom dcérskej spoločnosti umožňuje v súlade s judikatúrou pripísať ITR Rubber (alebo Parker ITR), ako hospodárskemu nástupcovi v rámci skupiny, zodpovednosť za protiprávne konanie ITR. Bez ohľadu na to, aké boli konečné ciele sledované Saiag/ITR, keď založil ITR Rubber, prevod predstavoval internú organizačnú zmenu,¹⁹ ktorou činnosť zapojená do kartelu bola prevedená na ITR Rubber, ktorá najprv pod týmto obchodným menom a následne pod obchodným menom Parker ITR *pokračovala v tejto činnosti a účasti na karteli počas nie menej ako šiestich rokov.* Inými slovami, ITR Rubber (teraz Parker ITR) zostala stále zodpovedná, pričom založila novú zodpovednosť svojho nového majiteľa vzhľadom na pokračujúcu účasť na porušení. Ďalej na rozdiel od toho, k čomu, zdá sa, dospel Všeobecný súd, predaj právnickej osoby nemôže postačovať na prerušenie skoršej hospodárskej kontinuity.²⁰

ii) Podrobná analýza odôvodnenia Všeobecného súdu

52. Keď sa vrátim k napadnutému rozsudku, možno konštatovať, že Všeobecný súd venoval nie menej ako 48 bodov zásade hospodárskej kontinuity (teda body 83 až 130 uvedeného rozsudku). Dôvody, pre ktoré však Všeobecný súd vylúčil zodpovednosť ITR Rubber (teraz, po prevode na skupinu Parker-Hannifin, Parker ITR) ako hospodárskeho nástupcu ITR, mi však úplne jasne z napadnutého rozsudku nevyplývajú.

53. Keď preskúmame body napadnutého rozsudku citované v bode 22 týchto návrhov, zdá sa, že Všeobecný súd poskytol takéto odôvodnenie: i) ITR Rubber existovala v rámci skupiny Saiag len sedem mesiacov a vykonávala len krátko (jeden mesiac) činnosti spojené s morskými palivovými hadicami (bod 115); ii) ITR Rubber bola založená v rámci skupiny Saiag len s cieľom jej predaja tretiemu podniku (teda skupine Parker) (bod 115); iii) „za týchto podmienok“ je to bývalý prevádzkovateľ predmetných činností (ITR a jej materská spoločnosť Saiag), kto má zodpovedať za porušenie za obdobie predchádzajúce 1. januáru 2002, čo je dátum prevodu činností zapojených do kartelu na ITR Rubber (bod 116 prvá veta, ako aj body 118²¹ a 119²²); iv) prevod ITR zo strany Saiag na Parker-Hannifin nemožno teda posúdiť ako prípad hospodárskej kontinuity (bod 116 druhá veta).

54. Nižšie analyzujem prvky a okolnosti, na ktorých je založené odôvodnenie poskytnuté Všeobecným súdom, pokiaľ ide o zamietnutie uplatnenia zásady hospodárskej kontinuity.

19 — Pozri rozsudok ETI a i. (EU:C:2007:775, body 41, 42 a 44).

20 — Predaj sporných aktív v rámci skupiny Saiag a neskorší predaj právnickej osoby Parker ITR novej skupine sa musia považovať z konceptuálneho hľadiska za odlišné udalosti.

21 — „Komisia teda mala konštatovať, že Saiag a ITR boli zodpovedné za porušenie až do 1. januára 2002, a prípadne dospieť k záveru, že toto porušenie bolo premlčané, ako jej to umožňuje konštatovať ustálená judikatúra...“.

22 — „Komisia však nemohla za uvedených okolností dospieť k záveru o zodpovednosti ITR Rubber za obdobie pred 1. januárom 2002, t. j. predtým, ako jej bol odovzdaný obchodný majetok zapojený do kartelu“.

– Kedy mali existovať štrukturálne väzby medzi postupcom a postupníkom? Musí postupca právne zaniknúť?

55. Je pravda, že rozsudok ETI a i. (EU:C:2007:775, bod 50) odkazuje na štrukturálne väzby medzi postupcom a postupníkom „počas protiprávneho správania, ktorého sa dopúšťali“.

56. Súdny dvor však v rozsudkoch vydaných v odvolacom konaní už potvrdil existenciu hospodárskej kontinuity, hoci k prevodu aktív došlo po skončení porušenia (čo potvrdzuje podľa mňa to, že štrukturálne väzby nemusia nevyhnutne existovať počas celého obdobia trvania porušenia), keď štrukturálne väzby medzi dvoma subjektmi, postupcom a postupníkom, existovali k *dátumu prijatia rozhodnutia Komisie*.

57. V rozsudku Cimenteries CBR a i./Komisia²³ Súd prvého stupňa potvrdil status hospodárskeho nástupcu spoločnosti Aalborg, ktorý prebral aktíva, ktoré boli predmetom porušenia spáchaného Aktieselskabet Aalborg Portland-Cement Fabrik (AAPCF) pri jej založení v roku 1990 (so spätnou účinnosťou k 1. januáru 1990), hoci dĺžka porušenia siahala od januára 1983 do decembra 1988. Hoci spoločnosť Aalborg tvrdila, že spoločnosť, ktorá sa dopustila porušenia „právne nezanikla, a stala sa holdingovou spoločnosťou, ktorá vlastnila pod novým obchodným menom 50 % akcií Aalborg“ (bod 1334), Súd prvého stupňa zamietol toto tvrdenie z dôvodu, že tieto zmeny patrili do rámca reorganizácie skupiny, čo umožňovalo dospieť k záveru, že Aalborg a autor porušenia tvorili ten istý hospodársky subjekt v zmysle článku 81 ES, a v dôsledku toho Komisii dospieť k záveru, že „Aalborg bola zodpovedná za činnosti spoločnosti“, o ktorú išlo (bod 1335).

58. Vo fáze odvolania Súdny dvor potvrdil rozsudok Súdu prvého stupňa, pokiaľ ide o tento aspekt.²⁴

59. Aalborg takisto tvrdila, že „nemohla byť považovaná za zodpovednú za činnosti kartelu v priebehu minulého obdobia, s ktorým rozhodnutie Cement, na rozdiel od [oznámenia o výhradách], spája toto porušenie. Vzhľadom na to, že [Aalborg] v čase dotknutých stretnutí ešte neexistovala, jej zástupcovia nesporne neboli prítomní na stretnutiach považovaných za základné pre kartel konštatovaný v rozhodnutí Cement“ (bod 351 uvedeného rozsudku Súdneho dvora).

60. Súdny dvor po tom, ako uviedol, že z právneho hľadiska ide o otázku, či skutočnosť, že spoločnosť, ktorá sa dopustila porušenia, „ešte existovala, úplne a nevyhnutne vylučuje možnosť, aby Komisia urobila kroky proti Aalborg ako páchatelovi porušenia z hospodárskeho a organizačného hľadiska“, odpovedal negatívne a uviedol, že vzhľadom na hospodársku totožnosť podniku pred a po uskutočnených zmenách, zachovanie existencie uvedenej spoločnosti ako právnickej osoby „nepredstavuje teda samo osebe dôvod zrušenia rozhodnutia“ (bod 358). Súdny dvor pripúšťajúc, že v rozsudku Komisia/Anic Partecipazioni (EU:C:1999:356) rozhodol, že o hospodársku kontinuitu môže ísť len v prípade, keď právnická osoba zodpovedná za prevádzku podniku právne zanikla po spáchaní porušenia, zdôraznil, že vo veci, v ktorej bol vydaný tento rozsudok, išlo o „dva existujúce a funkčné podniky, z ktorých jeden jednoducho previedol určitú časť svojich činností na druhý subjekt a ktoré nemali medzi sebou štrukturálnu väzbu“ (bod 359)²⁵, kým v prejednávacom prípade to tak nie je.

61. Tento prístup mal Súd prvého stupňa aj vo svojom rozsudku Jungbunzlauer/Komisia (EU:T:2006:270, body 131 a 132): „pokiaľ ide o obdobie pred reštrukturalizáciou skupiny Jungbunzlauer v roku 1993, treba konštatovať..., že do roka 1993 bol Jungbunzlauer GmbH zodpovedný nielen za aktivity skupiny na trhu s kyselinou citrónovou, ale takisto aj za riadenie aktivít skupiny ako celku. Táto úloha, ktorá pozostávala z riadenia aktivít skupiny vrátane aktivít týkajúcich sa trhu s kyselinou citrónovou, *však bola v roku 1993 presunutá na Jungbunzlauer, ktorý sa tak stal hospodárskym*

23 — T-25/95, T-26/95, T-30/95 až T-32/95, T-34/95 až T-39/95, T-42/95 až T-46/95, T-48/95, T-50/95 až T-65/95, T-68/95 až T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 a T-104/95, EU:T:2000:77, body 1334 a 1335 dôvodov a bod 15 výroku.

24 — Rozsudok Aalborg Portland a i./Komisia (EU:C:2004:6, body 344 až 359).

25 — Pozri bod 39 vyššie.

nástupcom Jungbunzlauer GmbH, pokiaľ ide o správu aktivít skupín“ (kurzívou zvýraznil generálny advokát), ale „skutočnosť, že spoločnosť neprestala existovať ako právny subjekt, nevyklučuje, že vzhľadom na právo hospodárskej súťaže [Únie] môže dôjsť k prenosu časti aktivít tejto spoločnosti na inú, ktorá sa stáva zodpovednou za konanie, ktorého sa dopustila prvá spoločnosť“.

62. Takisto v rozsudku ArcelorMittal Luxembourg a i./Komisia²⁶ bolo potvrdené konštatovanie hospodárskej kontinuity, hoci k prevodu aktív na ProfilARBED došlo v roku 1992, teda po skončení porušenia v roku 1991.

63. Súd prvého stupňa tam totiž oprávnene uviedol (v bodoch 36 a 111), že „podľa znenia článku 1 napadnutého rozhodnutia: ‚Podnik skladajúci sa z [ARBED-u, z TradeARBED-u a ProfilARBED-u] sa v rozpore s článkom 65 ods. 1 [UO] zúčastňoval na rade dohôd a zosúladených postupov, ktorých predmetom alebo účinkom bolo určenie cien, rozdelenie kvót a rozsiahla výmena informácií o trhu Spoločenstva s nosníkmi. Účasť podniku v takomto zložení na týchto porušovaniach bola preukázaná od 1. júla 1988 do 16. januára 1991.‘“ a že „v prejednávanej veci vytvorenie ProfilARBED-u v roku 1992 ako 100 %-nej dcérskej spoločnosti ARBED-u na pokračovanie v hospodárskych a výrobných činnostiach ARBED-u v odvetví nosníkov predstavuje prípad analogický prípadu, ktorého sa týkali už citované rozsudky Aalborg Portland a i./Komisia a Jungbunzlauer/Komisia“ (kurzívou zvýraznil generálny advokát).

64. Tento rozsudok Súdu prvého stupňa bol následne potvrdený Súdny dvorom, ktorý v bode 104 rozsudku ArcelorMittal Luxembourg/Komisia a Komisia/ArcelorMittal Luxembourg a i. (EU:C:2011:190) spresnil, že „pokiaľ ide o argument spoločnosti ARBED, podľa ktorého pripísanie porušovania sesterskej spoločnosti na základe pojmu hospodárskeho subjektu je nekoherentné, keďže vedie k tomu, že sa na túto spoločnosť uplatňuje režim zodpovednosti, ktorý je prísnejší ako ten, ktorý sa uplatňuje na materskú spoločnosť, postačuje pripomenúť, že v predmetnom prípade Komisia pripísala uvedené správanie sesterskej spoločnosti z toho dôvodu, že prevzala hospodársku činnosť materskej spoločnosti, a preto, keďže zodpovednosť sesterskej spoločnosti závisí od zodpovednosti materskej spoločnosti, režim zodpovednosti uplatnený na sesterskú spoločnosť nie je vôbec prísnejší ako ten, ktorý sa uplatňuje na materskú spoločnosť“ (kurzívou zvýraznil generálny advokát).

65. Domnievam sa (tak ako Komisia), že iný postoj by viedol k nesprávnym výsledkom, pretože možnosť pripísať zodpovednosť za protiprávne konanie postupníkovi za obdobie predchádzajúce prevodu by závisela od zachovania štrukturálnych väzieb s postupcom, s radikálne odlišnými výsledkami v závislosti od toho, či uvedené väzby boli prerušené krátko pred skončením porušenia alebo po ňom.

66. Okrem toho treba pripomenúť, že Súdny dvor pripustil, že postupník sa môže považovať za hospodárskeho nástupcu postupcu, aj keď štrukturálne väzby existujúce medzi nimi počas celého obdobia porušenia (a teda k dátumu prevodu činností) už netrvali k dátumu prijatia rozhodnutia.²⁷

67. Z vyššie uvedenej judikatúry vyplýva, že uplatnenie zásady hospodárskej kontinuity v rámci skupiny nevyžaduje, ani aby postupca právne zanikol, ani aby štrukturálne väzby medzi postupcom a postupníkom pretrvali počas celého obdobia trvania porušenia.

26 — EU:T:2009:90.

27 — Pozri v tomto zmysle rozsudok ETI a i. (EU:C:2007:775, bod 50), v ktorom sa Súdny dvor nestotožnil s opačnou analýzou, ktorú navrhla generálna advokátka Kokott v bode 96 návrhov (EU:C:2007:404, podľa ktorej štrukturálne väzby musia naďalej pokračovať k dátumu rozhodnutia).

68. Podľa mňa relevantným dátumom na posúdenie, či ide o prevod aktív v rámci skupiny alebo medzi nezávislými podnikmi, musí byť dátum samotného prevodu aktív.²⁸ V predmetnom prípade zo spisu vyplýva, že práve skupina Saiag/ITR založila ITR Rubber, dcérsku spoločnosť, na ktorú boli prevedené aktíva, ešte keď ju táto skupina ovládala.

69. Ďalej tu treba poznamenať, že sa zdá, že na rozdiel od stanoviska odporkyň v konaní na prvom stupni, teraz odporkyne uznávajú²⁹, že hospodársku kontinuitu možno konštatovať, aj keď už štrukturálne väzby viac neexistujú v okamihu prijatia rozhodnutia Komisie.³⁰

– Dĺžka trvania štrukturálnych väzieb

70. Je pravda, že štrukturálne väzby medzi ITR a ITR Rubber existovali maximálne počas siedmich mesiacov, teda od 27. júna 2001 do 31. januára 2002, kým obdobie porušenia, ktoré sa týka sporného rozhodnutia, trvalo od roku 1986 do roku 2007 a že toto rozhodnutie bolo prijaté v roku 2009. Táto skutočnosť však nič nemení na tom, že podmienky stanovené v judikatúre na pripísanie zodpovednosti ITR Rubber (teraz Parker ITR), ako hospodárskemu nástupcovi v rámci skupiny, za skoršie konanie ITR a Pirelli Treg od roku 1986 sú v predmetnom prípade splnené.³¹ Na ITR bola prevedená zodpovednosť jej právneho a hospodárskeho predchodcu Pirelli Treg po jej zlúčení s týmto subjektom v roku 1990. Dňa 27. júna 2001 ITR potom vytvorila ITR Rubber (teraz Parker ITR) ako 100 % dcérsku spoločnosť, a potom 1. januára 2002 previedla na túto spoločnosť aktíva, ktoré boli predmetom porušenia. Dodávam, že právnická osoba ITR Rubber bola založená zo strany Saiag/ITR a nie nadobúdateľom Parker-Hannifin, pričom aktíva boli prevedené na ITR Rubber, keď ju ešte stále ovládala Saiag/ITR.³² Od 27. júna 2001 až do prevodu Parker ITR 31. januára 2002 ITR (postupca aktív) a ITR Rubber (teraz Parker ITR) (postupník) mali medzi sebou štrukturálne väzby, ktoré existujú medzi materskou spoločnosťou a jej 100 % dcérskou spoločnosťou, a boli súčasťou toho istého podniku (Saiag). K prevodu aktív, ktorý nadobudol účinnosť 1. januára 2002, došlo teda počas existencie týchto štrukturálnych väzieb.

71. Aj keď treba, aby štrukturálne väzby existovali v čase prevodu, nemusia byť na druhej strane nevyhnutné, aby tieto väzby pretrvávali počas dlhého obdobia, ani počas celého obdobia porušenia³³ na to, aby dva subjekty tvorili tú istú hospodársku jednotku na účely práva hospodárskej súťaže Únie.³⁴ Skutočnosť, že ITR Rubber nezostala v skupine Saiag a že medzi jej založením a predajom skupine Parker-Hannifin uplynulo len krátke obdobie, by teda nemala byť relevantná o to viac, že po prevedení sporných aktív Parker ITR pokračovala vo svojej účasti na karteli.³⁵ Skutočnosť, že sa vychádzalo z udalostí po prevode aktív (a z povinnosti ich preskúmania), by zjavne vytvorila situáciu právnej neistoty.

28 — Pozri rozsudky Aalborg Portland a i./Komisia (EU:C:2004:6, body 356 a 357) a ETI a i. (EU:C:2007:775, body 48 až 52).

29 — Pozri bod 35 ich vyjadrenia k odvolaniu na Súdnom dvore.

30 — Pozri body 28, 29, 35 a 41 ich vyjadrenia k odvolaniu na Súdnom dvore a bod 59 napadnutého rozsudku, podľa ktorého „žalobkyne tvrdia, že nedávna judikatúra potvrdzuje, že v prípade prevodu obchodného majetku v rámci jednej skupiny sa teória hospodárskeho nástupníctva môže uplatniť, len ak štrukturálne väzby medzi postup[com] a nadobúdateľom existujú ešte v čase prijatia Komisiou rozhodnutia konštatujúceho porušenie“.

31 — Pozri odôvodnenia 370 až 373 sporného rozhodnutia.

32 — Je to teda práve toto ovládanie vykonávané skupinou Saiag/ITR, pokiaľ ide o predmetnú činnosť v rámci tejto skupiny, ktoré odôvodňuje pripísať ITR Rubber (teda Parker ITR) zodpovednosť z titulu hospodárskeho nástupníctva, ako výnimka zo zásady osobnej zodpovednosti.

33 — Komisia sa v tejto súvislosti odvoláva na rozsudky Aalborg Portland a i./Komisia (EU:C:2004:6) a ArcelorMittal Luxembourg/Komisia a Komisia/ArcelorMittal Luxembourg a i. (EU:C:2011:190, bod 104), v ktorých Súdny dvor v štádiu odvolania potvrdil analýzu Všeobecného súdu, ktorý pripustil existenciu hospodárskeho nástupníctva, hoci k prevodu aktív došlo po skončení porušenia.

34 — Pozri napríklad rozsudok ETI a i. (EU:C:2007:775, bod 48 a nasl.).

35 — Podľa Komisie, keď sa totiž nová materská spoločnosť Parker-Hannifin dozvedela o porušení, rozhodla sa ho tajiť a dúfala, že nebude zistené.

72. Hoci judikatúra neobsahuje veľa konkrétnych informácií o dĺžke trvania, ktorú majú mať štrukturálne väzby (v tomto prípade je to sedem mesiacov a nie len jeden mesiac, ako to tvrdia odporkyne), uvádzam, že vo veci, v ktorej boli vydané rozsudky Areva a i./Komisia (T-117/07 a T-121/07, EU:T:2011:69) a v odvolacom konaní Areva/Komisia (C-247/11 P a C-253/11 P, EU:C:2014:257)³⁶, materská spoločnosť (Areva Group) bola vlastníkom dcérskej spoločnosti počas obdobia štyroch mesiacov, ktoré sa považovalo za dostatočné na to, aby jej bola uložená značná pokuta, za ktorú bola materská spoločnosť solidárne zodpovedná.

– Dosah okolnosti, že ITR Rubber bola od svojho založenia určená na predaj a krátko nato aj bola predaná

73. Nezdá sa mi, že by tieto okolnosti mali byť zohľadnené. Zohľadnenie subjektívneho faktora, akým je cieľ založenia dcérskej spoločnosti (bod 115 napadnutého rozsudku), by totiž spôsobil právnu neistotu, keďže uplatnenie zásady hospodárskej kontinuity sa musí riadiť objektívnymi a jasnými pravidlami, ktoré nemôžu závisieť od subjektívnych úmyslov.

74. Zohľadnenie hospodárskeho cieľa sledovaného prevodom v bližšej alebo vzdialenejšej dobe by bolo takisto v rozpore s prístupom uznaným v rozsudku ETI a i. (EU:C:2007:775), v ktorom veľká komora Súdneho dvora nezohľadnila: i) skutočnosť, že prevod činností z Amministrazione autonoma dei monopoli di Stato (AAMS) na ETI bol vykonaný s cieľom jej neskoršej privatizácie, pričom táto skutočnosť neznamenala vylúčenie hospodárskej kontinuity, ani ii) okolnosť, že hospodársky predchodca nezanikol.

75. Okolnosť, že ITR Rubber bola založená špecificky na to, aby na ňu boli prevedené sporné aktíva, nebráni teda konštatovaniu hospodárskej kontinuity a neumožňuje oprávnené vylúčiť zodpovednosť Parker ITR ako hospodárskeho nástupcu ITR. Situácia sa neodlišuje od situácie spoločnosti ETI, ktorá bola založená špeciálne na to, aby pokračovala v činnostiach AAMS, pričom vnútroštátna právna úprava, ktorou bola založená ETI, stanovovala súbežne prevod obchodných činností AAMS v odvetví tabaku na ETI.

76. Súdny dvor takisto v rozsudku ETI a i. (EU:C:2007:775, bod 44)³⁷ zdôraznil, že „irelevantnou je rovnako okolnosť, že o prevode činností nerozhodli súkromné subjekty, ale zákonodarca v kontexte privatizácie. *Opatrenia reštrukturalizácie alebo reorganizácie podniku prijaté orgánmi členského štátu totiž nemôžu mať právne za dôsledok ohrozenie potrebného účinku práva Spoločenstva v oblasti hospodárskej súťaže*“ (kurzívou zvýraznil generálny advokát).

77. Rovnako štrukturálne väzby medzi postupcom a postupníkom predmetných aktív, najmä v rámci podniku, ktorý sa dopustil porušenia, sa musia posudzovať nezávisle od udalostí po prevode, ako zrušenie podniku, alebo predaj dcérskej spoločnosti postupníka.

iii) Ďalší argument odporkyň: aký druh štrukturálnej väzby?

78. Odporkyne tvrdia, že Súdny dvor nezaviedol v rozsudku ETI a i. (EU:C:2007:775) mechanické pravidlo, podľa ktorého existencia jednoduchej štrukturálnej väzby v minulosti medzi postupcom a postupníkom činnosti implikovanej na porušení by automaticky spôsobovala zodpovednosť postupníka za takéto porušenie. Súdny dvor výslovne rozhodol, že takýto dôsledok bol možný len pod podmienkou, že sa preukázalo, že postupca a postupník boli naozaj ovládaní tou istou osobou v čase, keď existovala štrukturálna väzba, a uplatňovali v podstate rovnaké obchodné praktiky.³⁸

36 — Rozsudok Súdu prvého stupňa bol čiastočne zrušený Súdny dvorom, ale nie pokiaľ ide o tento bod.

37 — Pozri tiež bod 95 návrhov, ktoré predniesla generálna advokátka Kokott v tejto istej veci (EU:C:2007:404).

38 — Bod 49 tohto rozsudku.

79. Opierajú sa o to, že v tomto rozsudku Súdny dvor síce zaznamenal existenciu štrukturálnej väzby medzi dvoma predmetnými subjektmi (teda, že boli vo vlastníctve toho istého verejného orgánu), ale ponechal na vnútroštátny súd úlohu preveriť, či tieto subjekty „boli ovládané“³⁹ uvedeným orgánom, čo vnútroštátny súd nakoniec poprel.

80. Podľa odporkyň Komisia v spornom rozhodnutí úplne opomenula posúdiť, či počas krátkeho trvania štrukturálnej väzby, ktorá existovala medzi ITR a ITR Rubber, tieto dva subjekty boli, tak ako to vyžaduje rozsudok ETI a i. (EU:C:2007:775), ovládané tou istou osobou a uplatňovali vzhľadom na úzke hospodárske a organizačné väzby, ktoré ich spájali, v podstate rovnaké obchodné praktiky. Sporné rozhodnutie len uvádza to, že v čase prevodu činností morských palivových hadíc z ITR na ITR Rubber vlastnila ITR „100 % podiel na základnom imaní“ ITR Rubber. Uvedené rozhodnutie vôbec neuvádza judikatúru, podľa ktorej možno predpokladať, že materská spoločnosť má rozhodujúci vplyv na dcérsku spoločnosť, v ktorej vlastní 100 % podiel na základnom imaní. Odporkyne z toho vyvodzujú, že keďže Komisia opomenula posúdiť v spornom rozhodnutí, či ITR a ITR Rubber (teraz Parker ITR) predstavovali jeden podnik počas krátkeho časového obdobia, keď mali štrukturálnu väzbu, Všeobecný súd sa nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď dospel k záveru, že Parker ITR nemohla byť zodpovedná za správanie ITR len na základe takejto bývalej štrukturálnej väzby.

81. Okrem skutočnosti, že vo veci ETI a i. bolo bežné, že Súdny dvor ponechal na vnútroštátny súd úlohu preveriť, či AAMS (ktorá previedla svoje aktíva) a ETI (ktorá bola postupníkom), ktoré vlastnil ten istý verejný orgán, boli naozaj ovládané týmto orgánom (čo je problém, ktorý tu nevzniká, keďže štrukturálna väzba spájala len ITR a ITR Rubber), nie je tvrdenie odporkyň presvedčivé, keďže Súdny dvor v rozsudku Akzo Nobel a i./Komisia (C-97/08 P, EU:C:2009:536, bod 60) jasne rozhodol, že „v konkrétnom prípade, keď materská spoločnosť vlastní 100 % základného imania svojej dcérskej spoločnosti, ktorá sa dopustila porušenia pravidiel Spoločenstva v oblasti hospodárskej súťaže, jednak táto materská spoločnosť môže uplatňovať rozhodujúci vplyv na správanie tejto dcérskej spoločnosti^[40], jednak existuje vyvrátená domnienka, že táto materská spoločnosť skutočne uplatňuje rozhodujúci vplyv na správanie svojej dcérskej spoločnosti^[41]“.

82. A Súdny dvor pokračoval v bode 61 tohto rozsudku, že „za týchto podmienok stačí, ak Komisia preukáže, že celé základné imanie dcérskej spoločnosti je vo vlastníctve materskej spoločnosti, aby sa predpokladalo, že materská spoločnosť uplatňuje rozhodujúci vplyv na obchodnú politiku dcérskej spoločnosti. V dôsledku toho môže Komisia voči materskej spoločnosti vyvodiť solidárnu zodpovednosť za zaplatenie pokuty, ktorá bola uložená dcérskej spoločnosti, ibaže by táto materská spoločnosť, ktorej prináleží vyvrátenie tejto domnienky, predložila dostatočné dôkazy, ktoré preukazujú, že jej dcérska spoločnosť sa na trhu správa nezávisle^[42]“.

83. Odporkyne odkazujú takisto na rozsudok ThyssenKrupp Nirosta/Komisia (EU:C:2011:191), v ktorom ani Komisia, ani Súdny dvor neuvádzali štrukturálnu väzbu, ktorá pôvodne existovala medzi postupcom Thyssen Stahl a postupníkom ThyssenKrupp Nirosta ako možný, ba dokonca dostatočný dôvod na vyvodenie zodpovednosti druhého subjektu za protiprávne konanie prvého subjektu.⁴³

39 — Treba poznamenať, že vo vyjadrení k odvolaniu na Súdnom dvore odporkyne uviedli, že „Súdny dvor ponechal talianskej Consiglio di Stato úlohu posúdiť na základe kritéria „účinného preskúmania“ stanoveného v danom rozsudku, či ETI môže byť zodpovedná za správanie AAMS“ (kurzívou zvýraznil generálny advokát). Výraz použitý v angličtine v origináli vyjadrenia k odvolaniu je „actual control“. Tento výraz sa však ako taký nenachádza v anglickom znení rozsudku ETI a i. V bode 51 tohto rozsudku ide o otázku, či AAMS a ETI boli „pod správou“ dotknutého verejného orgánu, čo bolo preložené do angličtiny ako „AAMS and ETI were subject to the control of that public entity“.

40 — Súdny dvor odkazuje v tomto zmysle na rozsudok Imperial Chemical Industries/Komisia (48/69, EU:C:1972:70, body 136 a 137).

41 — Súdny dvor odkazuje v tomto zmysle na rozsudky AEG-Telefunken/Komisia (107/82, EU:C:1983:293, bod 50) a Stora Kopparbergs Bergslags/Komisia (EU:C:2000:630, bod 29).

42 — Súdny dvor odkazuje v tomto zmysle na rozsudok Stora Kopparbergs Bergslags/Komisia (EU:C:2000:630, bod 29).

43 — Bod 153 tohto rozsudku.

84. Podľa mňa uvedený rozsudok nie je v tejto veci relevantný, keďže vo veci, v ktorej bol vydaný v odvolacom konaní rozsudok ThyssenKrupp Nirosta/Komisia (EU:C:2011:191), Súdny dvor nebol vyzvaný, aby rozhodol o tom, či hospodárska kontinuita mohla vyplývať zo samotného prevodu, ale z jednoduchého vyhlásenia nadobúdateľa aktív o prebratí zodpovednosti za protiprávne konanie spojené s týmito aktívami. V rámci odvolania sa Súdny dvor mohol vyjadriť len k otázke, či posúdenie Všeobecného súdu (ktoré sa týkalo len uvedeného vyhlásenia) bolo správne, alebo nie.

d) Záver týkajúci sa prvého odvolacieho dôvodu

85. Z vyššie uvedeného vyplýva, že vo veci, akou je prejednávaná vec, hospodárska kontinuita v zmysle judikatúry Súdneho dvora môže existovať medzi dvoma právnymi subjektmi, ktoré mali štrukturálne väzby, hoci aj len počas krátkeho obdobia. Preto Komisia oprávnené vychádzala z predpokladu, podľa ktorého materská spoločnosť (ITR), ktorá vlastnila 100 % podiel vo svojej dcérskej spoločnosti (ITR Rubber), naozaj mala rozhodujúci vplyv na správanie svojej dcérskej spoločnosti na preukázanie toho, že postupca a postupník aktív „boli ovládaní tou istou osobou“ a uplatňovali „v podstate rovnaké obchodné praktiky“.⁴⁴

86. To je práve to, čo urobila Komisia v odôvodnení 370 sporného rozhodnutia, keď uviedla, že „v čase prevodu mali ITR SpA a ITR Rubber Srl hospodárske väzby materskej spoločnosti a 100 % dcérskej spoločnosti“ a že „okrem toho patrili do toho istého podniku“.⁴⁵

87. ITR bola vlastníkom 100 % podielu na základnom imaní ITR Rubber počas obdobia od 27. júna 2001 do 31. januára 2002, teda počas siedmich mesiacov. Preto podľa ustálenej judikatúry existovala zákonná domnienka, že prvá uvedená spoločnosť mala rozhodujúci vplyv na túto druhú spoločnosť.⁴⁶

88. Ako vyplýva z rozsudku Akzo Nobel a i./Komisia (EU:C:2009:536) (pozri body 81 a 82 vyššie), teória Komisie spočívajúca v tom, že vychádzala z domnienky 100 % podielu na základnom imaní v tejto veci, bola správna.

89. Dodáva, že odporkyne mali právo vyvrátiť domnienku rozhodujúceho vplyvu vyplývajúceho z vlastníctva 100 % základného imania a zdá sa, že sa tak pokúsili urobiť v ich podaniach na Všeobecnom súde. Vychádzali najmä z ustanovení zmluvy uzatvorenej v decembri 2001 medzi Parker-Hannifin a ITR s cieľom prevodu ITR Rubber.

90. Tieto spoločnosti tvrdia takisto v štádiu odvolania, že viaceré z týchto ustanovení zakazovali ITR vykonávať akýkoľvek vplyv na ITR Rubber odo dňa uzatvorenia uvedenej zmluvy.

91. Predmetná zmluva (dokument, ktorý má 64 strán a obsahuje 12 kapitol rozdelených na rôzne časti) bola naozaj predložená Všeobecnému súdu ako príloha k žalobe⁴⁷, ale keďže Všeobecný súd hneď na úvod vylúčil existenciu hospodárskej kontinuity medzi ITR a ITR Rubber, neskúmal (sporné) tvrdenia odporkýň a Komisie založené na tomto dokumente.

44 — Je zaujímavé uviesť, že vo vyšetrovaní kartelu týkajúceho sa morských palivových hadíc v Spojených štátoch amerických bola Parker ITR obvinená a priznala svoju vinu, že sa dopustila protiprávneho konania, ktoré začalo v roku 1999, a to tri roky pred získaním aktív spoločnosťou Parker. Pozri DOJ Press Release, Italian Subsidiary of U.S.-Based Company Agrees to Plead Guilty for Participating in International Price-Fixing Conspiracy (Feb. 16, 2010), http://www.justice.gov/atr/public/press_releases/2010/255258.htm. V Spojených štátoch amerických pojem prechod zodpovednosti nezahŕňa ani podmienku hospodárskej kontinuity. V zásade sa (trestná) zodpovednosť neznižuje v okamihu zlúčenia alebo nadobudnutia akcií, ale prechádza pri zlúčení z pôvodného subjektu na nástupnícky subjekt. Pozri v tejto súvislosti *EU Court Decision Significantly Reduces Cartel Fines in Marine Hose Investigation*. King & Spalding, z 22. mája 2013, ktorý cituje predmetnú americkú judikatúru.

45 — Pozri tiež, pokiaľ ide o štrukturálne väzby, odôvodnenie 373 sporného rozhodnutia.

46 — Toto bolo totiž uznané samotnou ITR v materiáli Act of transfer of marine hose assets by ITR to ITR Rubber (príloha 2 vyjadrenia Parker na oznámenie o výhradách), s. 420 žaloby na prvom stupni, ktorý odkazuje na ITR ako na „attuale unico socio controllante“.

47 — Táto zmluva bola takisto predložená v rámci správneho konania v prílohe k vyjadreniu k oznámeniu o výhradách.

92. Okrem toho zastávam názor, že na rozdiel od toho, čo rozhodol Všeobecný súd, Komisia nebola povinná pripísať zodpovednosť za protiprávne konanie materským spoločnostiam Saiag a ITR.

93. Jednak z judikatúry Únie⁴⁸ vyplýva, že Komisia si mohla vybrať považovať za zodpovedného za protiprávne konanie buď hospodárskeho predchodcu, alebo hospodárskeho nástupcu, alebo oboch solidárne.⁴⁹

94. Jednak okolnosť, že v predchádzajúcej veci sa Komisia rozhodla pripísať zodpovednosť materskej spoločnosti postupcu a nie dcérskej spoločnosti, ktorá bola predmetom prevodu, je irelevantná, keďže jej skoršia rozhodovacia prax nevytvára záväzný právny rámec na posúdenie zákonnosti aktov, ktoré prijme neskôr.⁵⁰

95. Ako Komisia správne uviedla, tým, že si zvolila v tejto veci, že pripíše zodpovednosť za porušenie ITR Rubber ako hospodárskemu nástupcovi ITR, využila voľnú úvahu, ktorú jej priznáva judikatúra.⁵¹

96. Z toho vyplýva, že napadnutý rozsudok musí byť zrušený, keďže sa v ňom rozhodlo, že uplatnenie zásady hospodárskej kontinuity bolo v tejto veci vylúčené. V dôsledku toho musí byť vec vrátená Všeobecnému súdu, aby preskúmal, či okolnosti uvádzané odporkyňami sú dostatočné na vyvrátenie domnienky, podľa ktorej ITR ako materská spoločnosť vlastníaca celý obchodný podiel v ITR Rubber a patriaca, rovnako ako posledná uvedená spoločnosť, do tej istej skupiny, vykonávala rozhodujúci vplyv na správanie svojej dcérskej spoločnosti, ako aj argument, uvádzaný subsidiárne odporkyňami, podľa ktorého v prípade, že sporné rozhodnutie implicitne vychádzalo z tejto domnienky, došlo k porušeniu ich práv na obhajobu, pretože oznámenie o výhradách na ňu jasne neodkazovalo.⁵²

97. Nakoniec treba zaujať stanovisko k poslednému bodu v rámci tohto dôvodu. Odporkyne tvrdia, že Komisia vo svojom odvolaní nepochybňuje body napadnutého rozsudku, v ktorých Všeobecný súd vyhovel piatemu a šiestemu žalobnému dôvodu a rozhodol, že bolo nesprávne, že pokuta bola zvýšená z dôvodu, že mali úlohu vodcu (body 139 a 140, 145 a 146, ako aj 253 a 254). Vyvodzujú z toho, že pokiaľ ide o tento bod, napadnutý rozsudok sa stal právoplatným. Táto teória je zjavne nesprávna. V citovaných bodoch totiž Všeobecný súd vôbec nepreskúmal dôvodnosť tvrdení uvádzaných na spochybnenie úlohy vodcu, ktorú mala Parker ITR. Jednoducho vyvodil mechanicky dôsledky svojich konštatovaní týkajúcich sa neexistencie hospodárskej kontinuity. Zrušenie, ktoré navrhujem, pokrýva predmetné body.

48 — Pozri rozsudky ArcelorMittal Luxembourg a i./Komisia (EU:T:2009:90, body 112 až 117 a citovanú judikatúru, ktorý bol potvrdený Súdny dvorom v odvolacom konaní rozsudkom ArcelorMittal Luxembourg/Komisia a Komisia/ArcelorMittal Luxembourg a i., EU:C:2011:190) a Hoechst/Komisia (EU:T:2009:366, bod 64, „pripísanie porušenia, ktorého sa dopustil pôvodný prevádzkovateľ, novému prevádzkovateľovi je možnosťou, ktorú judikatúra za určitých okolností priznáva Komisii, ale nie povinnosťou“).

49 — Súdny dvor vo svojom nedávnom rozsudku Dow Chemical a i./Komisia (C-499/11 P, EU:C:2013:482, bod 49 a citovaná judikatúra) zdôraznil, že „neexistuje ‚prednosť‘, pokiaľ ide o uloženie pokuty zo strany Komisie jednej alebo druhej z týchto spoločností“, teda materskej spoločnosti alebo jej dcérskej spoločnosti.

50 — Pozri tiež bod 95 návrhov, ktoré predniesla generálna advokátka Kokott vo veci ETI a i. (EU:C:2007:404).

51 — Pozri rozsudky Erste Group Bank a i./Komisia (C-125/07 P, C-133/07 P a C-137/07 P, EU:C:2009:576, bod 82) a Team Relocations a i./Komisia (C-444/11 P, EU:C:2013:464, body 159 a 160).

52 — Pozri v tomto kontexte napríklad rozsudok Ballast Nedam/Komisia (C-612/12 P, EU:C:2014:193).

B – Druhý odvolací dôvod: porušenie zásady ne ultra petita a zásady zákazu diskriminácie

1. Napadnutý rozsudok

98. V rámci svojej analýzy žaloby Všeobecný súd využil svoju právomoc neobmedzenej právomoci a vyjadril sa ku konečnej sume pokuty za týchto podmienok:

„250 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že stanovenie pokuty Všeobecným súdom v rámci výkonu jeho neobmedzenej právomoci nie je presným matematickým výpočtom. Všeobecný súd navyše nie je viazaný ani výpočtami Komisie, ale svoje posúdenie musí vykonať s prihliadnutím na všetky skutkové okolnosti prípadu...

...

257 Vzhľadom na vyššie uvedené treba v prvom rade zrušiť článok 1 písm. i) [sporného] rozhodnutia v rozsahu, v akom sa vzťahuje na porušenie vytykané Parker ITR za obdobie predchádzajúce januáru 2002, v druhom rade stanoviť výšku pokuty uloženú tejto spoločnosti na 6 400 000 eur, na ktorej zaplataenie musí byť Parker-Hannifin solidárne zodpovedná do výšky 6 300 000 eur, pretože solidárna zodpovednosť Parker-Hannifin sa nemôže vzťahovať na obdobie od 1. do 31. januára 2002, a napokon zamietnuť žalobu v zostávajúcej časti.“

2. Tvrdenia účastníkov konania

99. Komisia tvrdí, že Všeobecný súd tým, že znížil o 100 000 eur zvýšenie pokuty uplatnené z dôvodu dĺžky trvania na sumu, v súvislosti s ktorou je materská spoločnosť Parker-Hannifin solidárne zodpovedná za zaplataenie pokuty, rozhodol *ultra petita*. Parker-Hannifin totiž nespochybnila ani skutočnú dĺžku svojej účasti na porušení (čo Všeobecný súd napokon potvrdil v bodoch 129 a 256 svojho rozsudku), ani príslušný faktor uplatnený pri výpočte sumy pokuty. V tejto súvislosti Komisia pripomína, že Súdny dvor vo svojich rozsudkoch KME Germany a i./Komisia a Chalkor/Komisii⁵³ zdôrazňuje, že „výkon neobmedzenej súdnej právomoci neznamená preskúmanie *ex officio*“ a že „prináleží žalobcovi, aby uviedol žalobné dôvody proti [spornému] rozhodnutiu a predložil dôkazy na podporu týchto dôvodov“.

100. Komisia poznamenáva, že odôvodnenie poskytnuté v bode 257 napadnutého rozsudku na účely tohto zníženia („pretože solidárna zodpovednosť Parker-Hannifin sa nemôže vzťahovať na obdobie od 1. do 31. januára 2002“) je irelevantné, pretože v spornom rozhodnutí nebola konštatovaná zodpovednosť Parker-Hannifin za predmetné obdobie. Ak chcel Všeobecný súd odkázať na okolnosť, že účasť dcérskej spoločnosti Parker ITR na porušení, tak ako je konštatovaná v napadnutom rozsudku, bola o mesiac dlhšia (od 1. januára 2002) ako účasť Parker-Hannifin (od 31. januára 2002), nemal znížiť sumu, za ktorú je Parker-Hannifin solidárne zodpovedná, ale zvýšiť sumu pokuty uloženú Parker ITR.

101. Komisia uvádza, že podľa usmernení, ktoré uplatnila na výpočet pokút⁵⁴ a na ktoré odkazuje Všeobecný súd v napadnutom rozsudku, tento rozdiel jedného mesiaca v dĺžke trvania porušenia nemôže vzhľadom na metódu zaokrúhľovania⁵⁵ uplatnenú na všetkých adresátoch sporného rozhodnutia odôvodniť zníženie pokuty pre jedného z týchto adresátov. Všeobecný súd tak teda porušil zásadu zákazu diskriminácie. Prinajmenšom mal vysvetliť, prečo sa v prípade Parker-Hannifin odchýlil od usmernení, čo však opomenul.

53 — C-389/10 P, EU:C:2011:816, bod 131, a C-386/10 P, EU:C:2011:815, bod 64.

54 — Usmernenia k metóde stanovenia pokút uložených podľa článku 23 ods. 2 písm. a) nariadenia č. 1/2003 (Ú. v. EÚ C 210, 2006, s. 2).

55 — Podľa bodu 24 usmernení „... obdobia kratšie ako 6 mesiacov sa budú počítať ako polrok, obdobia dlhšie ako 6 mesiacov, ale kratšie ako jeden rok sa budú počítať ako celý rok“.

102. Na úvod odporkyne pripomínajú, že keďže napadnutý rozsudok bol vydaný v rámci konania, ktoré sa týkalo len odporkýň, Všeobecný súd pri výkone svojej neobmedzenej právomoci nebol v zásade viazaný metódou výpočtu pokuty používanou Komisiou.⁵⁶ Navyše Všeobecný súd sledoval usmernenia na účely prepočítania sumy pokuty uloženej Parker ITR.

103. Pokiaľ ide o časť pokuty Parker ITR, za ktorú by mohla byť Parker-Hannifin solidárne zodpovedná, Všeobecný súd sa rozhodol priznať Parker-Hannifin zníženie, aby sa zohľadnila skutočnosť, že jej účasť (ako materskej spoločnosti Parker ITR) na porušení bola o mesiac kratšia ako priama účasť Parker ITR. Tento prístup ako jediný môže podľa odporkýň dodržať zásadu zákazu diskriminácie. Zvýšiť sumu pokuty uloženej Parker ITR, ako to navrhla Komisia, by predstavovalo diskrimináciu Parker ITR voči ostatným adresátom sporného rozhodnutia. Konštatovanie zodpovednosti Parker-Hannifin v rovnakej výške sumy, ako bola pokuta uložená Parker ITR, by znamenalo diskrimináciu voči Parker-Hannifin, keďže jej účasť na porušení bola kratšia ako účasť Parker ITR.

3. Posúdenie

104. Podľa mňa Všeobecný súd tým, že znížil o 100 000 eur zvýšenie uplatnené za dĺžku trvania porušenia na sumu, v súvislosti s ktorou bola materská spoločnosť Parker-Hannifin solidárne zodpovedná za zaplatenie pokuty, rozhodol *ultra petita*.

105. Na jednej strane som sa venoval podrobne významu a rozsahu neobmedzenej právomoci Všeobecného súdu v mojich návrhoch vo veci Telefónica a Telefónica de España/Komisia (C-295/12 P, EU:C:2013:619), pričom Všeobecný súd je povinný vykonať prehĺbené preskúmanie výpočtu pokuty. Všeobecný súd sa totiž v rámci svojho posúdenia nemôže opierať len o voľnú úvahu, ktorú má Komisia, aby sa vzdal výkonu takéhoto hĺbkového posúdenia, právneho, ako aj skutkového, pokiaľ ide o uloženie pokuty, alebo nevyžadoval, aby Komisia vysvetlila zmenu svojej politiky pokút v osobitnej veci.

106. Na druhej strane nič to nemení na tom, že podľa judikatúry „by súd [Únie] prekročil svoju právomoc, keby rozhodoval *ultra petita*... a zrušenie, o ktorom rozhodne, nemôže prekročiť to, čo žiadal žalobca“.⁵⁷

107. Je jasné, že v predmetnom prípade Parker-Hannifin nespochybňovala ani skutočnú dĺžku svojej účasti na porušení (ktorú v skutočnosti, ako uvádza Komisia, Všeobecný súd potvrdil v bodoch 129 a 256 svojho rozsudku, teda od 31. januára 2002 do 2. mája 2007), ani s tým súvisiaci faktor uplatnený pri výpočte sumy pokuty (teda faktor týkajúci sa dĺžky trvania).

108. Navyše Súdny dvor v rozsudkoch KME Germany a i./Komisia a Chalkor/Komisia⁵⁸ zdôrazňuje, že „výkon neobmedzenej súdnej právomoci neznamená preskúmanie *ex officio*, a... pripom[ína], že konanie pred súdmi Únie je kontradiktórne. S výnimkou dôvodov verejného poriadku, medzi ktoré patrí neexistencia odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, ktoré je súd povinný preskúmať *ex officio*, prináleží žalobcovi, aby uviedol žalobné dôvody proti dotknutému rozhodnutiu a predložil dôkazy na podporu týchto dôvodov“.

56 — Rozsudok Volkswagen/Komisia (C-338/00 P, EU:C:2003:473, bod 147).

57 — Rozsudok Komisia/AssiDomän Kraft Products a i. (C-310/97 P, EU:C:1999:407, bod 52 a citovaná judikatúra). Pozri tiež napríklad rozsudky Komisia/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum (C-78/03 P, EU:C:2005:761, body 44 až 50), ENI/Komisia (C-508/11 P, EU:C:2013:289, bod 103) a Arkema/Komisia (C-520/09 P, EU:C:2011:619, bod 61 a citovaná judikatúra).

58 — EU:C:2011:816, bod 131, a EU:C:2011:815, bod 64.

109. Je pravda, že odporkyne úspešne spochybnili úlohu vodcu ako priťažujúcu okolnosť v ich neprospech a v nadväznosti nato Všeobecný súd upravil pokutu (pozri body 145, 146 a 254 napadnutého rozsudku). Myslím si však, že Všeobecný súd nemôže, ani v rámci výkonu svojej neobmedzenej právomoci z toho vyvodiť možnosť zmeniť iné zložky pokuty (v predmetnom prípade faktor týkajúci sa dĺžky trvania porušenia), *proti ktorým žalobkyňa v konaní na prvom stupni nevzniesla žalobný dôvod*.

110. Odôvodnenie poskytnuté v bode 257 napadnutého rozsudku⁵⁹ na odôvodnenie tohto zníženia („pretože solidárna zodpovednosť Parker-Hannifin sa nemôže vzťahovať na obdobie od 1. do 31. januára 2002“) je nakoniec irelevantné, pretože v spornom rozhodnutí zodpovednosť Parker-Hannifin nebola konštatovaná, pokiaľ ide o predmetné obdobie.

111. Domnievam sa, rovnako ako Komisia, že ak chcel Všeobecný súd odkázať na okolnosť, že účasť dcérskej spoločnosti Parker ITR na porušení, ktorá bola konštatovaná v napadnutom rozsudku, bola dlhšia o jeden mesiac (teda od 1. januára 2002), ako účasť Parker-Hannifin (od 31. januára 2002), nemal znížiť sumu, za ktorú je Parker-Hannifin solidárne zodpovedná, ale mal zvýšiť sumu pokuty uloženej Parker ITR. Je totiž nesprávne znížiť *nenapadnutú časť* pokuty uloženej materskej spoločnosti – namiesto zvýšenia *sumy napadnutej časti pokuty* uloženej Parker ITR.

112. Pokiaľ ide o argument Komisie, podľa ktorého Všeobecný súd mal uviesť dôvody, pre ktoré sa odchýlil od usmernení v prípade jedného z adresátov sporného rozhodnutia, teda Parker-Hannifin, zdá sa mi jasné vzhľadom na znenie bodu 250 napadnutého rozsudku, že Všeobecný súd chcel „vykonať“ „svoje [vlastné] posúdenie“ a necítil sa byť viazaný usmerneniami.

113. Ako pripomenul generálny advokát Maduro, „súdy [Únie] sú pri výkone svojej neobmedzenej právomoci viazané rovnakými právnymi požiadavkami, ktoré platia aj pre Komisiu pri ukladaní sankcií“. Tieto povinnosti zahŕňajú najmä povinnosť odôvodnenia.⁶⁰

114. V tomto kontexte sa domnievam, že zníženie pokuty uloženej Parker-Hannifin len z dôvodu, že „solidárna zodpovednosť Parker-Hannifin sa nemôže vzťahovať na obdobie od 1. do 31. januára 2002“ (bod 257 napadnutého rozsudku), nie je dostatočne odôvodnené.

115. Z toho vyplýva, že z týchto dôvodov treba druhému odvolaciemu dôvodu vyhovieť.

C – O výpočte pokuty v prípade, že sa vyhovie prvému odvolaciemu dôvodu

116. V prípade, že by sa Súdny dvor rozhodol znovu vypočítať sumu pokuty, odporkyne v prvom rade uvádzajú, že žiadne zvýšenie z dôvodu priťažujúcich okolností nemožno uplatniť.

117. V druhom rade odporkyne tvrdia, že pokuta, za ktorú by Parker ITR mohla v prípade nového výpočtu byť zodpovedná samostatne, nemôže v súlade s článkom 23 ods. 2 nariadenia (ES) č. 1/2003⁶¹ prekročiť 10 % jej obratu. Pripomínajú, že až do 31. januára 2002 Parker ITR (teda ITR Rubber) a Parker-Hannifin boli dvoma odlišnými podnikmi. To je dôvod, pre ktorý sporné rozhodnutie konštatovalo solidárnu zodpovednosť Parker-Hannifin len za časť (teda 8 320 000 eur) celkovej sumy

59 — Pozri poznámku pod čiarou 9 vyššie.

60 — Rozsudok Archer Daniels Midland a Archer Daniels Midland Ingredients/Komisia (C-397/03 P, EU:C:2006:328, bod 60). Súdny dvor odkazuje v tomto zmysle na rozsudok Aalborg Portland a I./Komisia (EU:C:2004:6, bod 372). Pozri tiež napríklad rozsudok Acerinox/Komisia (C-57/02 P, EU:C:2005:453), podľa ktorého Súdny dvor čiastočne zrušil rozsudok Všeobecného súdu z dôvodu nedostatku odôvodnenia. Pozri tiež článok 36 Štatútu Súdneho dvora, ktorý stanovuje, že „rozsudky musia byť odôvodnené“. Pozri okrem iného rozsudok Rada/de Nil a Impens (C-259/96 P, EU:C:1998:224, bod 32) a uznesenia Meyer/Komisia (C-151/03 P, EU:C:2004:381, bod 72), ako aj L/Komisia (C-230/05 P, EU:C:2006:270, bod 83).

61 — Nariadenie Rady (ES) č. 1/2003 zo 16. decembra 2002 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v článkoch 81 [ES] a 82 [ES] (Ú. v. ES L 1, 2003, s. 1; Mim. vyd. 08/002, s. 205).

pokuty uloženej Parker ITR (teda 17 290 000 eur). Z toho istého dôvodu na účely určenia hornej hranice 10 % uplatniteľnej na sumu pokuty, za ktorú je Parker ITR považovaná za jedinú zodpovednú, sporné rozhodnutie malo zohľadniť obrat, ktorý dosiahla Parker ITR v roku 2008 (teda 9 304 570 eur), a nie konsolidovaný obrat skupiny Parker.

118. Argumentácia odporkýň zodpovedá ich argumentácii týkajúcej sa ôsmeho žalobného dôvodu v konaní na prvom stupni, ktorú Všeobecný súd preskúmal a zamietol (pozri body 227 a 228 napadnutého rozsudku). Podľa bodu 228, „keďže bolo prvému žalobnému dôvodu vyhovené, ôsmy žalobný dôvod je v rozsahu, v akom sa vzťahuje na obdobie porušenia pred 1. januárom 2002, počas ktorého sa porušenia dopustila ITR, neúčinný. Navyše tento žalobný dôvod nie je dôvodný v rozsahu, v akom sa vzťahuje na obdobie porušenia po 1. januári 2002, pretože počas celého tohto obdobia, s výnimkou jedného mesiaca, tvorili Parker ITR a Parker-Hannifin jednu hospodársku jednotku zodpovednú za sankcionované porušenie. Hornú hranicu pokuty bolo teda možné vypočítať na základe celkového obratu tohto podniku, a to na základe všetkých jeho zložiek spolu“.

119. Je pravda, že v mojich návrhoch vo veci YKK a i./Komisia (C-408/12 P, EU:C:2014:66, body 96 až 145) som po podrobnej analýze dospel k záveru, „že Všeobecný súd porušil článok 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003, pretože iba dcérska spoločnosť (YKK Stocko) mala byť považovaná za podnik, ktorý sa podieľal na porušen[í] počas prvého obdobia, a teda, že jej obrat, mal byť zohľadnený pri výpočte 10 % hornej hranice a nie obrat skupiny“. Generálna advokátka Sharpston v návrhoch vo veci Gascogne Sack Deutschland/Komisnia (C-40/12 P, EU:C:2013:361, body 71 až 90) dospela k záveru v tom istom zmysle.

120. Nič to však nemení na tom, že v predmetnom prípade sa odporkyne nemôžu odvolávať na túto argumentáciu, keďže nepodali odvolanie, ani dokonca vzájomné odvolanie, proti bodom 227 a 228 napadnutého rozsudku, v ktorých Všeobecný súd o tejto záležitosti rozhodol.

121. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že v súlade s článkom 172 rokovacieho poriadku, ktorý nadobudol platnosť 1. novembra 2012, ktorýkoľvek účastník konania v dotknutej veci na Všeobecnom súde, ktorý má záujem na tom, aby sa odvolaniu vyhovel alebo sa zamietlo, môže predložiť vyjadrenie k odvolaniu v lehote dvoch mesiacov odo dňa doručenia odvolania. Článok 176 ods. 1 tohto rokovacieho poriadku stanovuje okrem toho, že účastníci konania uvedení v tomto článku 172 môžu podať vzájomné odvolanie v tej istej lehote, ako je lehota stanovená na predloženie vyjadrenia k odvolaniu. Nakoniec článok 176 ods. 2 uvedeného nariadenia stanovuje, že vzájomné odvolanie sa musí podať samostatným podaním, odlišným od vyjadrenia k odvolaniu.

122. Na pojednávaní sa Súdny dvor spýtal odporkýň na dôvody, pre ktoré nepodali vzájomné odvolanie. Odpovedali, že preto, lebo v rozsudku Všeobecného súdu nebolo uvedené žiadne konštatovanie, ktoré by mohlo byť napadnuté, keďže Všeobecný súd neprijal žiadne rozhodnutie týkajúce sa obratu, ktorý sa má zohľadniť pri výpočte pokuty a v bode 229 napadnutého rozsudku rozhodol, že „keďže prvému žalobnému dôvodu sa vyhovel, nie je už navyše potrebné skúmať ostatné výhrady založené na porušení zásad osobnej zodpovednosti a proporcionality, ako aj na nedostatku odôvodnenia, pokiaľ ide o vplyv zohľadnenia obdobia predchádzajúceho 1. januáru 2002 v napadnutom rozhodnutí“.

123. Je jasné, že táto teória nie je správna. Z bodu 120 týchto návrhov jasne vyplýva, že Všeobecný súd sa riadne vyjadril k predmetnej otázke, čo sa odráža napokon aj vo výroku napadnutého rozsudku.

124. V každom prípade odporkyne vo svojom vyjadrení k žalobe venovali pätnásť bodov (83 až 97) teórii, podľa ktorej „keby, napriek argumentom uvedeným vyššie v oddiele II, sa prvému odvolaciemu dôvodu vyhovel a Súdny dvor sa rozhodol znovu vypočítať sumu pokuty, odporkyne uvádzajú toto: i) žiadne zvýšenie za priťažujúce okolnosti nemožno uplatniť z dôvodov uvedených vyššie a ii) pokuta, za ktorú je Parker ITR považovaná za jedinú zodpovednú, nemôže prekročiť 10 % jej obratu“. To je jasným dôkazom, že keď odporkyne analyzovali odvolanie Komisie v tejto veci, uvedomili si, že je možnosť, že tomuto odvolaniu Súdny dvor vyhovie a že preto posúdenie Všeobecného súdu, pokiaľ ide

o prvý žalobný dôvod uvádzaný v konaní na Všeobecnom súde, bude zrušené. Preto uviedli celú túto argumentáciu v bodoch 83 až 97 svojho vyjadrenia k žalobe. Ako som už vysvetlil vyššie, ak chceli odporkyne znovu uplatniť svoj dôvod, mohli tak urobiť podľa rokovacieho poriadku len vo vzájomnom odvolaní, a nie uspokojiť sa s uvedením ich argumentácie vo vyjadrení k odvolaniu.

125. Keďže odporkyne nepodali vzájomné odvolanie samostatným podaním, odlišným od vyjadrenia k odvolaniu, ich vyššie uvedená argumentácia sa musí zamietnuť ako neprípustná.⁶²

IV – Návrh

126. Navrhujem, aby Súdny dvor:

- zrušil rozsudok Všeobecného súdu Európskej únie Parker ITR a Parker-Hannifin/Komisia (T-146/09, EU:T:2013:258) v rozsahu, v akom sa v ňom rozhodlo, že uplatnenie zásady hospodárskej kontinuity bolo v tejto veci vylúčené, a v rozsahu, v akom odmietol zvýšenie pokuty uloženej Parker ITR Srl, uplatnené Európskou komisiou pri výpočte pokuty z titulu úlohy vodcu, ktorú mala v karteli,
- vrátil vec Všeobecnému súdu, aby preskúmal, či prvky uvádzané Parker Hannifin Manufacturing Srl a Parker-Hannifin Corp. sú dostatočné na vyvrátenie domnienky, podľa ktorej ITR SpA, ako materská spoločnosť, ktorá vlastnila 100 % podiel na základnom imaní ITR Rubber a patrila rovnako ako ITR Rubber do tej istej skupiny, vykonávala rozhodujúci vplyv na správanie svojej dcérskej spoločnosti,
- určil, že Všeobecný súd tým, že znížil o 100 000 eur zvýšenie uplatnené za dĺžku trvania na sumu, v súvislosti s ktorou materská spoločnosť Parker-Hannifin bola solidárne zodpovedná za zaplatenie pokuty, rozhodol *ultra petita*,
- konštatoval, že zníženie pokuty uloženej Parker-Hannifin len z dôvodu, že „solidárna zodpovednosť Parker-Hannifin sa nemôže vzťahovať na obdobie od 1. do 31. januára 2002“, nebolo dostatočne odôvodnené Všeobecným súdom a
- rozhodol o trovách konania neskôr.

62 — V každom prípade odporkyne ani len nenapadli body 227 a 228 napadnutého rozsudku.